

čala již běžeti ode dne doručení opisu rozsudku obhájci, či teprve ode dne doručení rozsudku obžalovanému. Podle §u 79 musí se pouze ob-
sílka ku hlavnímu přelíčení doručiti obžalovanému osobně, doručení
ostatních spisů, od jichž doručení počíná lhůta ku provedení opravných
prostředků, může se státi buď k rukám strany, nebo k rukám je-
jího zvoleného obhájce. Ježto v souzeném případě byl obhájce ustanoven
obžalovaným samotným, nebyl tudíž obhájcem chudých, jenž se podle
§u 41 tr. ř. ustanovuje jen ku provedení určitých úkonů, dlužno považo-
vati za rozhodný den doručení k rukám obhájce, čemuž na závalu není
ustanovení §u 427 tr. ř. Ani z ustanovení §u 455 tr. ř. nelze usuzovati na
to, že by rozhodným bylo doručení obžalovanému, neboť rozdíl mezi
plnomocníkem a obhájcem jest upraven jen pro řízení přestupkové.
Dlužno proto považovati provedení opravných prostředků za opožděné.
Poněvadž pak při ohlášení zmateční stížnosti nebyl ani určitě a jasně
označen žádný ze zmatečných důvodů §u 281 čís. 1 až 11 tr. ř., ani ne-
byla uvedena výslovně nebo zřejmým poukazem žádná skutečnost, která
by mohla nějaký z oněch zmatků založiti, bylo zmateční stížnost podle
§u 1 čís. 2 a §u 4 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák.
pro rok 1878 zavrhnouti ihned v zasedání neveřejném, jak již měl uči-
niti soud první stolice.

Čís. 2674.

Pochybnosti o přičetnosti ve smyslu §u 134 tr. ř. vzejdou, jsou-li tu
podstatné okolnosti, vzbuzující podezření, že jde o duševní poruchu podle
§u 2 a — c) tr. zák. Předpokládá se, že průvodním řízením vyšly na
jevo objektivní okolnosti, které by při svědomitém vyšetření duševního
stavu vyvolaly pochybnosti o přičetnosti obžalovaného; nestačí, jsou-li
tu jen pochybnosti, které o své přičetnosti vyslovuje obžalovaný sám
nebo (vzhledem k němu) jeho obhájce; jest třeba určitých, objektiv-
ních skutečností, vzbuzujících pochybnost, zda obžalovaný jest přičet-
ným.

Rozh. ze dne 24. února 1927, Zm II 521/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení
zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Brně
ze dne 11. září 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem
loupežného zabití ve smyslu §u 141 tr. zák. a přestupkem proti veřej-
ným zřízením a opatřením ve smyslu §u 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se číselně pouze důvodu zmatečnosti čís.
5 §u 344 tr. ř., věcně však provádí také zmatek čís. 6 §u 344 tr. ř.
V onom směru (čís. 5 §u 344 tr. ř.) vytýká, že porotní dvůr soudní zkrá-
til obžalovaného v právu obhajoby tím, že zamítl průvodní návrh po-
daný obhájcem při hlavním přelíčení, by byl zkoumán duševní stav ob-
žalovaného znalci z oboru psychiatrie, což jest prý odůvodněno tím, že

obžalovaný byl před Zborovskou bitvou poraněn na hlavě, jakož i vzhledem k jeho udání, že zabil (ve Francii u Vousiers) dva vojáky. Podle ustanovení Šu 134 tr. ř., platícího i pro hlavní přelíčení, dlužno vyšetřiti duševní stav obžalovaného tehdy, vzejdou-li pochybnosti o tom, zda jest duševně zdravý či zda trpí duševní poruchou, jíž by mohla býti vyloučena jeho příčetnost. Pochybnosti o příčetnosti vzejdou, jsou-li tu p o d s t a t n é o k o l n o s t i, vzbuzující podezření, že tu jest porucha duševní podle Šu 2 písm. a) — c) tr. zák. Předpokládá se, že v průvodním řízení vyšly na jevo o b j e k t i v n í o k o l n o s t i, které by při svědomitém vyšetření duševního stavu vyvolaly pochybnosti o příčetnosti obžalovaného; nestačí, jsou-li tu jen pochybnosti, které o své příčetnosti vyslovuje obžalovaný sám nebo (vzhledem k němu) jeho obhájce; jest třeba u r č i t ý c h, o b j e k t i v n í c h s k u t e č n o s t í, vzbuzujících pochybnost, zda obžalovaný jest příčetným. Takových skutečností průvodní řízení v souzeném případě nepřineslo. Okolnosti, na něž se odvolává zmateční stížnost, nejsou toho druhu, by v nich bylo lze spatřovati objektivní známky, vzbuzující pochybnost o příčetnosti obžalovaného. Jest pravda, že obžalovaný tvrdil za řízení, že se jako legionář účastnil bojů u Zborova, kde prý byl zasypán granátem, ale netvrdil, jak uvádí zmateční stížnost, že »byl těžce poškozen na hlavě, že od té doby trpěl bolestmi hlavy, jež se někdy stupňovaly až ku vzteklosti.« Obhájce jeho uvedl k odůvodnění návrhu na vyšetření duševního stavu obžalovaného, že byl před zborovskou bitvou poraněn na hlavě, n i k o l i v že trpěl prudkými bolestmi hlavy. Rovněž netvrdil obžalovaný, aniž kdo jiný, že prodělal v roce 1918 těžký případ tyfu, po němž byl dlouho upoután na lože a dlouho se nemohl vzpamatovati. Z přípisu ve spisech vychází na jevo pouze, že obžalovaný byl v roce 1917 i 1918 poslán od pluků, do nichž byl zařazen, do nemocnice na léčení, ale není uvedeno, na jakou nemoc byl léčen.

Netřeba podotýkati, že by ani poranění na hlavě o sobě, ani přestálý tyfus bez dalších objektivních známek poukazujících na poruchu duševní nebyly dostatečným důvodem pro zkoumání duševního stavu obžalovaného. Jest dále pravda, že obžalovaný v přípravném vyšetřování učinil na sebe před vyšetřujícím soudcem udání, že v době, kdy prý se účastnil bojů u Vousiers ve Francii v roce 1918, dal popud k poravě dvou vojáků, kteří se pokusili utéci ze zákopů a kteří prý hlavně jeho spolupůsobením beze soudu byli oběšeni, a že prý jim sám před tím upálil nehty a vypíchal oči. Zmateční stížnost má za to, že toto udání, které prý se ukázalo nepravdivým a smyšleným, poukazuje na chorobné duševní zatížení obžalovaného, poněvadž prý nelze očekávati od normálního člověka, že by na sebe oznamoval věci, které by mu mohly škoditi. Avšak zmateční stížnost přehlíží, že spisy podávají jiné vysvětlení o tom, z jaké pohnutky se obžalovaný křivě obvinil z vymyšleného zločinu, z pohnutky, která nijak nepoukazuje na jeho duševní poruchu. Podle spisů vyhradil si státní zástupce v obžalobě na základě tohoto udání právo, stíhati obžalovaného pro »zločiny spáchané v Cognaku ve Francii.« Ze spisů vychází na jevo, že obžalovaný v roce 1918 ve Francii nebyl a nemohl býti, poněvadž byl příslušníkem čsl. vojska

na Rusi od září 1916 do 15. října 1920, kdy byl z Vladivostoku evakuován do vlasti, a při hlavním přelíčení sám doznal, že ve Cognaku vůbec nebyl, že tedy celá věc jest vymyšlena. Uvážil-li se celý způsob zodpovídání se obžalovaného, který se k zločinu nejprve úplně doznal, potom naprosto popíral, že na P-ovou vztáhl ruku v úmyslu, by jí ublížil, zejména, že podle seznání vyšetřujícího soudce obžalovaný čině udání dovedl se dobře ovládati, vše, co mluvil, měl předem dobře uváženo, a že při hlavním přelíčení na otázku předsedovu zřejmě rozpačitě odpověděl, že neví, proč na sebe učinil vymyšlené udání, dlužno usouditi, že svým obviněním chtěl zřejmě vykonávati vliv na soudní řízení ve směru pro sebe příznivém, ať již jeho průtahem, který by nutně vzešel ze zjišťování nových zločinů, nebo by dodal víry popírání pachatelství v případě P-ové tím, že neváhal doznati jiné — vymyšlené — trestné činy hrdelní. Ať již pohnutka jeho jednání byla jakákoliv, tolik jest jisto, že ani v obsahu vymyšleného udání ani ve způsobu jeho přednesení není ničeho, co by odůvodňovalo pochybnosti o duševním zdraví obžalovaného. Soudní lékaři, podávající na základě spisů posudek o přičetnosti obžalovaného v době činu, prohlásili, že možnost duševní choroby v době činu vůbec nepadá v úvahu, ježto pro ni ani z dřívějšího ani z pozdějšího života obžalovaného, ani z provedeného skutku, ani z celého chování při něm není žádného podezření a lze ji vyloučiti. Ze všeho plyne, že porotní dvůr soudní právem zamítl návrh na vyšetření duševního stavu pro nedostatek zákonných předpokladů §u 134 tr. zák., jež by mohly takové opatření odůvodniti.

Čís. 2675.

Předmětem podílnictví na krádeži může býti jen věc ukradená nebo zpronevěřená, třebas v podobě své změněná (zpracovaná), nikoliv však to, co bylo za ní získáno (na př. prodejem, koupí, směnou nebo jiným zpeněžením).

Peníze vybrané na ukradenou vkladní knížku jsou výtěžkem této kradené věci a jako takové nemohou býti předmětem podílnictví na krádeži.

»Opatřením odbytu« jest nejen samo hospodářské zužitkování věci (její výměna za protihodnotu), nýbrž i jakákoliv činnost, umožňující nebo usnadňující její zužitkování nebo výměnu.

(Rozh. ze dne 25. února 1927, Zm I 660/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 20. září 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. z., zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl.